

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

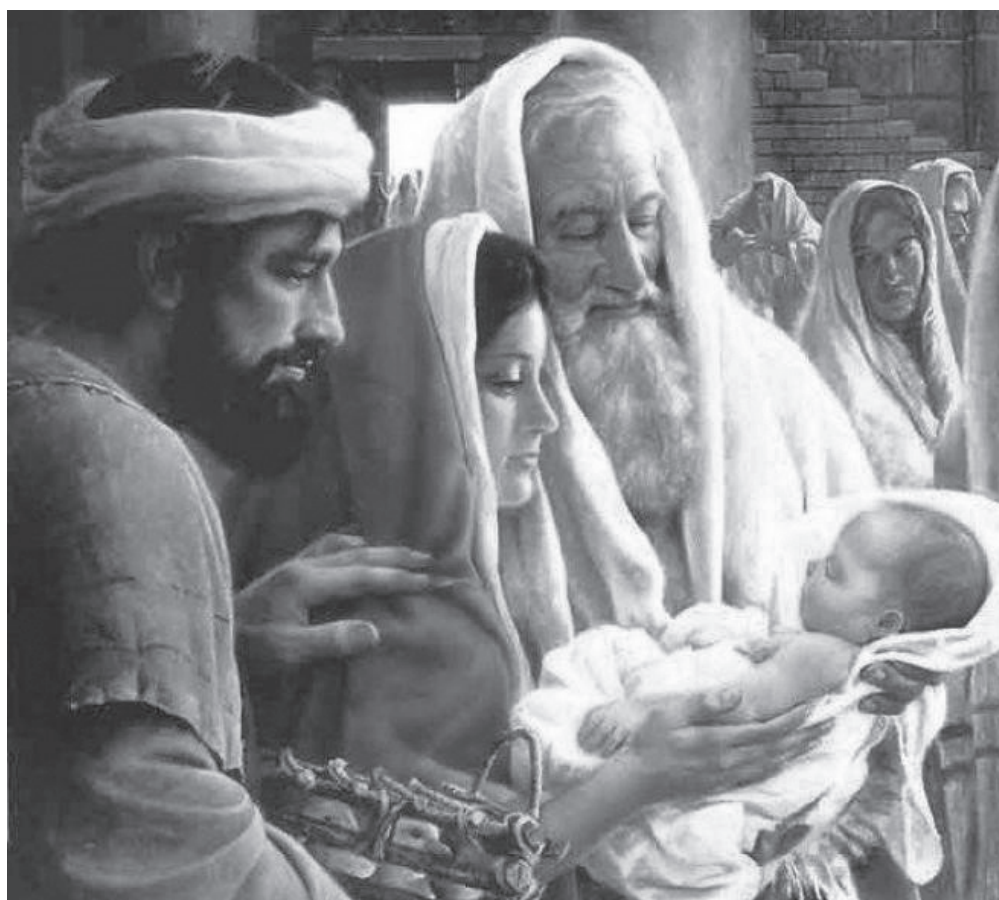
№ 2(106)
1.02.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Через сорок днів після народження Ісуса батьки принесли Його в Єрусалимський храм для того, щоб звершити обряд, необхідний за законом Мойсея: «І як сповнилися дні очищення Марії за Законом Мойсея, то понесли Його в Єрусалим, щоб поставити перед Господом, як написано в Законі Господньому: «Кожне перворідне дитя чоловічої статі, яке відкриває утробу, посвячується для Господа», і принесли жертву згідно із Законом Господнім: пару горлиць або двоє голубенят.» (Лк. 2:22–38). Саме ці події є основою свята Стрітіння Господнього, яке ми щороку відзначаємо 15 лютого. В Єрусалимі тоді знаходився благочестивий чоловік, старець на ім'я Симеон. Він був сповнений Святого Духа. Одного разу Бог Йому пообіцяв: «Ти не помреш, аж поки не побачиш Спасителя світу.» Симеон отримав це слово, можливо, не розуміючи до кінця, про що йшла мова, але він очікував виконання Божої обіцянки. І ось, коли зазначеного дня старець по натхненню Духа прийшов до храму, він зустрівся із батьками Ісуса. У Немовляті, Якого ті принесли, Бог вказав йому обіцяного Спасителя. Тоді Симеон взяв на руки Дитя і промовив дуже дивні слова: «Нині відпускаєш слугу Твого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє, яке приготував Ти перед усіма народами, — світло на просвіту поганам і славу народу Твого Ізраїлю! І дивувався Йосип і мати Його тому, що сказано про Нього.» (Лк. 2:29–33). Ось такою короткою і незрозумілою для людей була молитва Симеона. Головною думкою її було радісне свідчення праведного чоловіка: «Бачили очі мої Спасіння Твоє!». Симеон побачив у Цьому Немовляті спасіння Боже, хоч ніхто із присутніх на той час у храмі людей та священників цього не бачив. Цей благословенний старець був дуже близькою з Богом людиною, тому він і отримав таке важливе відкриття від Бога, на відміну від інших людей.

Далі Симеон сказав дуже дивні слова, які на той час не були нікому зрозумілі. Батьки Ісуса Йосип з Марією дуже дивувалися цій молитві Симеона: «І благословив їх Симеон, і сказав до Марії, матері Його: «Ось лежить цей на падіння і на вставання багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились багатьох сердець думки.» (Лк. 2:34–35). Це було пророче слово для Марії за майбутнє її Синочка, Якого вона тримала у своїх обіймах, Який ще не міг ні ходити, ні говорити, — але саме Він стане причиною того, що деякі люди піднімуться дуже високо, аж до неба. І вони туди потраплять тільки завдяки тому, що приймуть Ісуса Христа як Божого Сина. Але є й інша категорія людей, — ті, які впадуть через Христа. Через те, що вони Його відкинуть, відмовляться від Нього, і деякі навіть повстануть проти Нього. Їх ще називають таким неприємним словом — антихристи. Частка «анти» означає «проти», тобто, це ті, які проти Христа. І до цього часу людство через Ісу-

ЗНАК СПЕРЕЧАННЯ

са Христа поділяється на дві категорії — тих, що за Христа, і тих, які категорично проти. Вони не лише не приймають Христа, вони Його іноді навіть ненавидять. І це не просто така їхня людська думка, а це дія сил зла, яка приходить із духовного світу. Нашими людськими очима ми не можемо цього бачити, але у світі існують демонічні сили, які ненавидять Христа, ненавидять людину і які не хочуть, щоб хоча б одна людина опинилася на небі. Представник цих сил — диявол — був скинений Богом з неба і він там більше ніколи не з'явиться. Тому він бажає якнайбільшу кількість людей захопити з собою. Він ненавидить Бога і людей, бо вони створені за образом і подобою Божою. Деякі люди навіть не розуміють, чому вони проти Христа.

Нещодавно ми святкували Різдво Ісуса, тобто Його народження. Але Ісус насправді з'явився не дві тисячі років назад. Він існував ще до створення світу. А дві тисячі років назад Він втілювався: «І Слово сталося тілом, і перебувало поміж нами, повне благодаті та правди...» (Ів. 1:14). Біблія каже, що Ісусом Христом був створений видимий і невидимий світ, тобто і матеріальний (фізичний), і духовний. І саме для Нього цей світ і був створений. Ще написано, що коли Творець вводить Первородного Сина у створений Ним Всесвіт, то каже: «І нехай поклоняться Йому всі ангели Божі.» (Євр. 1:6). Але не всі Ангели Йому

поклонилися. Люцифер, який був Божим Херувимом, не захотів вклонитися, повстав проти Бога та підбурив до бунту третю частину ангелів Божих, через що вони були скинуті з неба, з Божої присутності, втратили своє світло і славу і стали демонами — злими духами, які постійно воюють проти Бога. Написано, що коли прийшла повнота часу, Син Божий Ісус Христос народився у світ в людському тілі — прийшов до людей, щоб люди Його визнали і поклонилися Йому. Але не всі люди це зробили, як ми також знаємо. Ми читаємо, що прийшли пастухи до Ісуса в печеру вклонитися Йому, прийшли древні мудреці за багато сотень кілометрів також вклонитися Йому та принести дари. Але правитель країни, цар Ірод, і не думав поклонитися, а послав воїнів вбити Ісуса. Духовенство, первосвященники та старійшини, також не визнали Його Сином Божим, Месією. Вони не тільки не поклонилися Йому, а засудили до страти, визнали злочинцем, який не має жити. Про Ісуса було багато суперечок в народі. Саме через те старець Симеон у своїй пророчій мові сказав до Марії, що Син її буде на знак сперечання серед людей.

Христос втілювався, щоб врятувати людство. Ніколи б Христос не міг дати вічне життя, якби Він його не мав. Неможливо дати те, чого не маєш. Але Біблія каже, що саме в Ісусі Христі ми маємо життя вічне, бо його має та дає тільки

Бог. Ця істина вже дві тисячі років «підриває» розум багатьох людей. Вони намагаються зрозуміти цей факт розумом і не можуть, бо це можна прийняти лише вірою. Саме тому сучасники Христа не могли прийняти Його, казали: «Чи це не син теслі, що ж Він нам стверджує, що Він Син Божий?» Але багато людей увірували в Нього. Через те Симеон сказав Марії: «...і тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились думки багатьох сердець!» (Лк. 2:35) Бо істина відкриється тим, хто по-справжньому хоче знати її. Коли Ісус запитав апостола Петра, за кого вважають Його люди, то Петро перерахував цілий список. «А ти за кого Мене вважаєш?», — запитав тоді Ісус Петра. Він відповів: «Ти — Христос, Син Бога живого!» І тоді Ісус каже феноменальні слова: «Блаженний ти, Петре, бо не плоть і кров тобі відкрили це, а Мій Батько, що на небесах!» Тобто, Петро мав об'явлення Творця про те, що Христос є Сином Божим, Месією. Ісус казав, що хто любить Бога, тому дається знання від Нього. Через те відомі вчителі Закону Божого дивувалися, слухаючи апостолів, і казали: «Як вони можуть знати Писання, не навчавшись?» Мати Ісуса Марія прийняла Його, як Свого Господа. Напевно, їй було це найважче зробити, бо вона носила Його під своїм серцем, народжувала, годувала, сповивала, виховувала. Але відкриття про те, що її Дитя — Син Божий, Бог, вона отримала не в розумі, а в серці від Бога.

Сьогодні на землі приблизно третя частина людей сповідує себе християнами, а дві треті в це не вірять. Симеон казав: «Бачили очі мої спасіння Боже», коли дивився на Христа. Але крім Симеона ще дуже багато людей дивилися на Христа, проте не бачили в Ньому Спасителя. Симеону відкрив це Бог особисто, бо Симеон вірив Богу, любив Бога і жив для Нього. Віруюча людина — це не та, яка просто вірить, а та, яка йде за Христом. Бо вірити навіть диявол, але ж не покорується Богу і приречений на вічне покарання. Багато людей, взявши до рук Біблію, починають її читати, не можуть нічого зрозуміти, відкладають в сторону і закривають питання спасіння для себе назавжди. Чому так відбувається? Бо в їхньому серці немає наміру і бажання пізнати істину, знайти Бога. Ісус сказав до слухачів у храмі дуже важливі слова: «Коли хто хоче волю Його чинити, той знайме про науку цю, чи від Бога вона, чи Я від Себе говорю.» (Ів. 7:17). Саме тому Симеон свідчив за Христа, що мають відкритися думки багатьох сердець. Кожна людина на своєму життєвому шляху обов'язково має зустрітися з Христом і зробити свій вирішальний вибір — або прийняти Його як Господа, або відкинути Його. Ціна такого вибору — вічність. Тому, поки ми живемо на цій землі, ми маємо шанс змінити своє ставлення до Христа, покоритися Йому і бути піднятим до неба, успадкувавши вічність. Нехай Господь благословить усіх зробити вірний вибір!

Павліна Співак

ЯК ВІДНАЙТИ МИР І СПОКІЙ В ХАОСІ?

Чи вмієш ти, любий друже, зберігати внутрішній мир і тишу свого серця серед шуму цього світу? Що наповнює твоє серце? Гармонія чи шум світу навколо? Хто є джерелом твого миру? Де його можна віднайти? Чи приносиш ти мир в життя інших людей там, де ти є?

Було б добре відповісти на ці запитання, проаналізувавши себе і свій життєвий шлях. У кожному з нас вібувається війна з самими собою, адже ми маємо дві природи: духовну і тілесну. Відповідно, багато що залежить від нашого вибору і наших щоденних рішень. В залежності від того, що ми обираємо, добро чи зло, те і формує нас і наше буття.

Західне загальноприйняте визначення «миру» — це відсутність конфлікту чи війни, але насправді воно має набагато глибший зміст і значення. Слово «мир» означає «бути цілісним розумом, тілом і станом душі». Воно говорить про повноту і завершеність. Це цілісність, яка спонукає віддавати, щедро надавати і ділитись з іншими добром у різний спосіб. Тому що мир — це наявність чогось хорошого, а не відсутність поганого.

Коли мир є всередині нас незалежно від життєвих обставин, ми будемо його випромінювати. Ми зможемо поділитись з тими, хто навколо нас. Мир проявляється в хороших діях, коли ми чинимо добрі справи в міру своїх можливостей.

Справжній біблійний мир більше відноситься до внутрішнього стану спокою, повноти, цілісності і гармонії. Сюди також входить те, що ми зараз називаємо „душевний спокій“. Як підкреслює це апостол Павло, «*І нехай мир Божий панує у ваших серцях*» (Кол. 3:15). Ментально здорова людина, яка в мирі і гармонії з Господом та з собою, може досягти миру з іншими навколо.

Хто ж є джерелом мого миру і спокою? Як і де віднайти цей мир всередині себе та з іншими?

В Біблії є багато місць, що вказують на Господа, який є Джерелом миру, спокою і любові. Внутрішній мир можна віднайти в щирій молитві і тісному щоденному спілкуванні з Господом, відкривши Йому своє серце, свій біль, запитання і все, що коїться в душі, запросивши Його в своє життя. Важливо розказати все як є небесному Таткові. Він — головний Творець миру.

Йов загдує про Бога, як про Того, Хто «...на висотах Своїх чинить мир» (Йов. 25:2).

Нам так важливо чинити мудро і розсудливо у всьому, проявляючи це на практиці в щоденному житті ділами. Індикатором творців миру є плід правди, що описує апостол Яків: «*А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава. А плід правди сіється*

творцями миру» (Як. 3:17–18).

Мир — це не просто добрі побажання, емоції чи почуття. Мир передбачає важливий обов'язок бути чесним, справедливим та праведним.

«*Миру бажайте для Єрусалиму: «Нехай будуть безпечні, хто любить тебе! Нехай буде мир у твоїх передмур'ях, безпека в палатах твоїх!»*» (Пс. 122:6–7).

Як приклад, Ізраїль не часто перебував в часи зовнішнього миру та спокою, але навіть посеред битви вони мали внутрішній спокій, який виходив від самої присутності Бога, незважаючи на зовнішні обставини. Вони є прикладом для нас, щоб ми вміли віднайти цей мир в Бозі.

Цей заклик не має на увазі життя без конфліктів. Він про те, щоб Єрусалим міг виконати своє призначення, бути світлом і сіллю, проникати у всі ланки суспільства, тобто бути прикладом для тих людей, хто навколо.

Псалом 122:6–7 може бути прикладом того, як бажати духовного відродження. Вірш 7 каже, щоб ми бажали миру в передмур'ях, тобто внутрішніх стінах, та палатах нашого серця. Це те місце, де справжній мир є в першу чергу, всередині нас. Важливими є цілісність, повнота та безпека Єрусалиму, які могли б поширитись також на інших.

У всі часи, століття і епохи завжди були конфлікти, війни, розрухи, вони є і будуть. Проявляються вони багато де, на різних рівнях та в різних масштабах. В цьому світі насправді миру давно вже нема.

Та в кожного з нас є чудова нагода бути миротворцями і інструментом в Божих руках, роблячи благо і добро для інших. Коли ми ділимося з іншими миром та внутрішньою повнотою, ми стаємо миротворцями. Ісус сказав, що миротворці будуть названі Божими синами. Ісус був названий Сином Божим. Ділячись досконалим Божим миром з іншими, ми можемо уподібнюватись до Ісуса Христа. Перлини особистих чеснот виглядали б тьмяними в ізоляції, якби не нитка миру, яка пов'язує їх разом і тим самим посилює їхній блиск. Ось чому мир — це ім'я Бога, адже тільки Він об'єднує у Собі все творіння.

«*Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть*» (Мат. 5:9).

Блаженні ті люди, які, живучи в контексті війни, будуть носіями миру.

Мир — це присутність чогось якісного, присутність альтернативи тому, що існує загалом. Ми живемо в світі, в якому завжди будуть розділення, конфлікти, розрухи і війни, тому важливо бути спільнотою, яка несе в суспільство зовсім іншу якість життя.

Миротворець — це не та людина, яка живе

в мирний час і розказує всім про мир. Миру, насправді, в нас давно вже не було, тому що мир, про який говорять пророки, згідно Біблії, відсутній не тоді, коли є війна.

Він відсутній (згідно пророків) саме тоді, коли вдова, сирота і бідна людина не можуть добути-ся справедливості в суді. Мир відсутній тоді, коли в Юдейській спільноті немає турботи про бідного, чужинця і вдову. Якість духовності будь якого народу вимірюється не тим, як вони прогинаються перед тими, хто вище них, а як вони нахиляються перед тими, хто нижче них. В момент, коли ви бачите потребу та відповідаєте на неї, то мир приходить в життя тієї людини. В пророках мир присутній тоді, коли лідери народу, будь вони релігійними, політичними чи ще якимись лідерами, думають не тільки про себе і своїх, але думають про всіх тих, кому зобов'язались служити.

Людина, в якій є багато, може поділитись з тим, в кого взагалі нічого нема і цим принести добро та мир в життя іншої людини-ось коли мир є і коли його немає згідно Біблії.

Справедливість в цьому світі — дуже дорожча річ. Спільнота віри може бути хорошою альтернативою миру в цьому світі. Христос нам задає наступне запитання: а ми як спільнота віри можемо стати общиною, в якій царює безумовне прощення, і в якій справедливість доступна бідній, незахищеній, вразливій людині?

Уявіть собі світ, в якому ви, не маючи коштів, не можете добути-ся справедливості в суді. Де ж вам тоді її шукати? Де вам шукати справедливості в цьому світі? В Бога, правда? Ви пробували шукати в цьому напрямку? Він чомусь нас людьми оточив! Пам'ятаєте історію про вдову, яка переконала суддю не грошима, а своєю наполегливістю. Суддя вийшов до неї назустріч не тому, що вона йому заплатила, а для того, щоб вона більше не приходила до нього. Тому ми дуже схильні говорити, що справедливості в цьому світі не існує. Ми здались.

Тому блаженні миротворці, які достойно несуть в цей світ — світ конфлікту, розбрату, розділення, повстання — справедливість, надію, турботу, любов мир, прощення і співчуття. Це не просто люди, які вірять в співчуття, але ті, що здатні співчувати. Знаєте, ми всі віримо в любов, але вірити в любов і вміти любити — це різні речі. Ми сподіваємось, що ви вірите в силу прощення, але вірити в силу прощення і прощати — це не одне й те ж.

В нашу душу приходить мир, коли є розуміння, що ми любимо Богом і можемо любити інших, як Він нас полюбив. Ми можемо розкритись в Ньому, адже Він любить кожного таким, як є, а не за досягнення, успіхи та сильні сторони. Він бачить нас глибше

і далі. Ісус хоче розкрити кожного з нас, щоб ми прийшли до себе справжніх, якими Він нас задумав. Він вчить нас Своїм прикладом любити і приймати інших недосконалих людей!

«*Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення, бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення.*» (2 Кор. 5:18–19).

Сам Бог зробив до кожного з нас і усього людства перший крок Своєї безмірної любові, примиривши нас з Собою через Ісуса Христа. Це безцінно, тому що Він взяв на Себе всі наші провини і хоче дарувати нам Свій мир в серце! «*Він бо наш мир,...*» (Еф. 2:14). Такими стають наші стосунки з Богом через Ісуса Христа:

Одночасно відбувається перехід від духовної смерті до духовного життя.

І це стається лише через служіння примирення. Більше того, ми здатні розповсюджувати ці стосунки на інших людей, тому що нам дано слово та служіння примирення.

Вибір тепер за нами і звучить питання до кожного з нас: чи готовий я зробити крок назустріч до Бога? Чи хочу я отримати Господній мир і спокій в серце? Чи готовий я бути миротворцем в житті інших людей, даруючи їм любов?

Любий друже, в тебе є чудова нагода примиритись з Господом, визнавши свої гріхи в щирій молитві, попросивши прощення в Нього. Натомість ти отримаєш любов, прощення, мир, прийняття і підтримку. Ми говоримо, що нам потрібний мир, але чи готові ми прийняти Того, хто заплатив за нас ціну цього миру? Ісус є Князем миру!

«*Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже! Нехай Господь засяє на тебе лицем Своїм, і нехай буде милостивий до тебе! Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!*» (Чис. 6:24–26).

Алла Одлежук

ПРІОРИТЕТИ ТА ЕМОЦІЙНА ЗРІЛІСТЬ

Життя — цікава і непередбачувана штука. З віком, розвиваючись фізично, ми також зростаємо емоційно. Є протягом життя людини «правильний час» для навчання, для виконання певних дій, для взяття нових обов'язків. Якщо фізичний розвиток важливий, і на нього всі звертають увагу та в разі потреби корегують його, то з емоційним розвитком багато людей мають проблеми. Нездатність бути незалежним від батьків чи інших осіб, неможливість усвідомити власну дорослість і, як наслідок, застрягнути емоційно в дитинстві, а відтак і уникання від вирішень дорослих проблем — це те, що притаманно великій кількості людей, яким уже давно за вісімнадцять. Емоційний розвиток важливий, адже саме емоційно зріла людина здатна правильно розставляти пріоритети для свого життя.

Моя подруга з Америки, сказала якось: «Я спершу боялася дорослості, адже в вісімнадцять я мала переїхати жити окремо від батьків і почати сама сплачувати всі рахунки. Емоційної готовності вийти з-під батьківських крил в мене не було, тож дорослішати мені довелося швидкими темпами. Спершу я злилась на батьків і думала — як можна покинути свою дитину? А потім усвідомила, що це було правильне рішення з їхньої сторони — дати мені можливість навчитися самостійності. Мені було вісімнадцять, а емоційно

я застрягла на десяти. Проживання на відстані від батьків навчило мене брати відповідальність за власне життя і за всі наслідки прийнятих мною рішень. Сьогодні я доросла, емоційно зріла особистість — чого не можу сказати про багатьох моїх знайомих».

Для батьків маленьких дітей пріоритетом у формуванні життєвих навичок є навчити їх самостійності. Для батьків школярів — навчити дитину вчитися, а для батьків підлітків — навчити дитину ставити перед собою цілі і їх досягати. При правильному вихованні дитина не буде боятися у вісімнадцять вийти з-під батьківської опіки, адже досвід самостійності, усвідомлення значення навчання і саморозвитку та досягання цілей допоможуть майбутній дорослій особі долати успішно усі перешкоди на подальшому життєвому шляху.

Дорослішання — справа непроста. Всі, хто переходить цей етап від дитячості до дорослості, звичайно роблять ряд особистісних помилок. Зрілість виявляється в тому, щоб попри помилки успішно рухатися вперед. Успішні особистості не застрягають на місці, а ті хто застрягають — ходять в дорослому тілі, старіють, помирають на своєму етапі розвитку, так і не зробивши кроку вперед.

Дехто вважає, що емоційна зрілість є проявом бажань, переконань і діленням планами на майбутнє — це може зробити також дитина! Подібні речі не є проявом зрілості. Зрілість — це вміння продумано планувати та здатність брати відповідальність за власне життя і прийняті рішення. Як приклад емоційної незрілості можна навести молоде подружжя, яке запланувало мати дитину, не продумавши наперед, як піклуватись і дбати про малю в майбутньому. Зріле ж подружжя подбає про те, щоб перед плануванням вагітності перевірити стан здоров'я матері та батька, здати відповідні

аналізи та проконсультуватись із лікарями — спеціалістами. Не забуде також таке подружжя про фінансову сторону і про всі нюанси, пов'язані з тим, щоб дати новонародженій дитині все необхідне згідно її потреб. Як бачимо, план — це щось набагато більше, ніж бажання чи мрія, планом є поступові кроки, які ведуть до успішного вирішення поставлених цілей.

Окрім продуманого планування та здатності брати відповідальність за власні рішення, емоційною зрілістю є вміння особистості правильно розставляти пріоритети. В першу чергу робити те, що є важливим, а далі займатися іншими справами.

Дорослість не визначається віком, робочим статусом і навіть спільнотою, до якої належить людина. Дорослою є емоційно-зріла особистість.

Що повинно бути пріоритетом для дорослої людини — християнина?

Пріоритет духовного зростання — турбота про правильне біблійне формування внутрішнього світогляду.

Служіння — як у власній сім'ї так і ближньому.

Любові — зріла особистість не буде когось звинувачувати у своїх невдачах і водночас підійде з любов'ю до того, хто потерпів в чомусь поразку.

Пріоритет сім'ї та особистісного розвитку — турбота про матеріальне, фінансове забезпечення, проведення часу разом з рідними, приділення уваги для вивчення чогось нового.

Пріоритет цілеспрямованого планування з надією на Божу допомогу. Бог не є проти планування людини, адже в Біблії ми бачимо, що події відбуваються згідно Писання, і ще не все виповнилось з того, що написано в ній. У 1 Кор.3:33 читаємо: «*Бо Бог не є Богом безладу, але миру.*»

Відсутність планування є ознакою безладу, хаосу, а людина, що живе в хаосі, просто не здатна добре організувати своє життя. Хоч знаходиться багато християн, які виступають проти планування, бо за їхньою логікою «Людина планує, а Бог руйнує» (так кажуть в народі), що не відповідає Біблійному вченню. Все ж планування відіграє важливу роль для збалансованого життя християнина. Як сказано в книзі Екклезіяста 3:1 «*Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом.*» Лише ті люди, які планують, покладаючись на власну волю і власні бажання, потерплять невдачу, оскільки забудуть про волю Бога і про те, що їхнє життя в Його руках.

Пріоритет молитви. Життя має різні повороти, як такі, що приносять радість, так само і ті, що нас засмучують. І в тому самому житті ми не залишаємось самими. Є люди, що здатні віддалятися від Бога, коли в них все добре, і, на противагу таким, є люди, які в труднощах втрачають зв'язок з Богом. Молитва є інструментом наближення людини до Бога. Через діалог з Богом людина отримує відповіді і через спілкування з Ним зміцнюється в вірі. Коли зникає молитва — тоді зникає віра і зникає Бог з життя людини.

Пріоритети — важлива складова повноцінного життя для кожної особистості і їхнє правильне розміщення потребує щоденної кропіткої праці людини над собою. Звичайно їх може бути більше, ніж ті, про які написано вище. Скільки б їх не було, важливо людині їх триматися, адже втрата пріоритетів призводить до розпорошеності і хаосу, а відтак неможливості добре організувати власне життя.

Оксана Нестеренко

ЧЕЛОВЕК КОТОРЫЙ ПОТЕРЯЛ СВОЕ ЛИЦО, НО НАШЕЛ БОГА. (свидетельство)

СТРАННЫЙ СОН.

Родился я на Украине, в городе Донецке, в семье неверующих. Родители были шахтёрами.

Детство и юность прошли незаметно, как и у всех советских детей: школа, профессиональное училище, армия. Два года прослужил в армии, вернулся домой в 1973 г. В том же году поступил доучиваться в вечернюю школу рабочей молодёжи, чтобы получить среднее образование (10 классов). В этой школе я встретил будущую жену, Наташу. В 1974 г. мы поженились, и в том же году у нас родился сын Александр.

О Боге ничего не знал, слышал, что люди ходят в церковь и молятся. На этом мои познания и заканчивались. Верующих считал фанатиками. Верил, что всё, что есть на земле, произошло само по себе, а мы, люди, произошли от обезьян. В общем, был атеистом, как учила наша Коммунистическая партия.

В 1976 г. мы поехали в Приморский край. Меня тянула тайга, и Наташа не была против. Здесь у нас родился второй сын, Андрей. Я работал на лесозаготовке, Наташа – продавцом в продовольственном магазинчике. Когда Андрею исполнился год, мы опять уехали на Украину. Там работали, сыновья подросли. Андрей стал часто болеть, и Наташа стала сидеть с ним дома. Врачи определили, что у него астма, и ему не подходит этот климат, будет лучше, если мы на некоторое время выедем с ним туда, где он родился.

В 1981-м у нас родилась дочь Виктория. Мы начали помаленьку готовиться к отъезду. Родители, конечно, были против. Я поступил в лесной техникум, чтобы иметь лесную специальность, окончил его, и в 1989 г. мы уехали в Приморский край. Я поступил на работу лесником на лесозаготовительный пункт, Наташа устроилась работать заведующей клубом.

СССР стал разваливаться, клубы закрываться, и Наташа перешла работать кочегаром котельной. Работа была тяжёлой.

Я так и работал лесником и очень часто уходил в тайгу, по несколько дней не появлялся дома. В то время Наташа познакомилась с верующими людьми, стала читать Библию. Об этом я ничего не знал, но мне сообщили. Я начал препятствовать, говорил, что всё это глупости, Бога нет и быть не может. Наташа доказывала, что есть, и что Бог любит нас и хочет, чтобы мы были с Ним. Но я протестовал и всегда находил контраргументы.

Месяца за два до встречи с медведицей я видел сон, как я борюсь с медведем, но конца я не видел и значения этому не придал.

24 ноября 1992 г., как всегда, я собрался в тайгу. Наташа тоже собиралась на работу и всячески отговаривала меня идти сегодня в тайгу, говорила, что со мной случится беда, что я встречу медведя (не тигра, а именно медведя), что мне лучше пойти завтра, но только не сегодня. Я ей пообещал, что не пойду, но только она ушла, я взял ружьё, рюкзак с едой и ушёл.

ВСТРЕЧА С МЕДВЕДИЦЕЙ.

В тот день повалил сильный снег, который и застал меня в пути в 5–7 километрах от дома. Снегу навалило много, я устал идти и думал где-нибудь укрыться: разжечь костёр и отдохнуть. Впереди стояло сухое толстое дерево и возле него – густая ель, под ветвями которой я и решил укрыться от снега.

Не успел я подойти на 2–3 метра, как из-под ели вылетела огромная медведица, я только успел сорвать ружьё с плеча и в то же мгновение оказался под ней. Я ничего не успел сообразить, не то чтобы что-то предпринять, – как клыки впелись в моё лицо.

Она оторвала первый кусок и с хрустом начала жевать. Мои руки были прижаты её тушей, боли я не чувствовал и старался освободить хотя бы одну руку. Когда я освободил правую руку, она успела оторвать второй кусок. Я начал защищаться рукой, вставил её медведице в пасть, и мне удалось освободить вторую руку, которой я искал ружьё в снегу. Медведица бросила мою руку и стала рвать куртку на животе: по-видимому, хотела вырвать внутренности.

Я нашёл ружьё, и мои пальцы коснулись курка. Я нажал на него, но выстрела не было, я понял, что оно на предохранителе. Мне понадобилось много сил, чтобы сдвинуть с места этот маленький рычажок, потому что ружьё было забито снегом. Прогремел выстрел, медведица, испугавшись, оставила меня.

Как далеко она отбежала, я не знал. Я начал захлёбываться своей кровью, так как лежал на спине, и с трудом встал на колени. Подняться на ноги у меня не было сил: ноги не слушались меня, вроде бы их и не было. Меня пронзил страх, что медведица где-то рядом и опять кинется на меня, и я начал стрелять наугад, так как я ничего не видел. Стрелял до тех пор, пока не остался один патрон, который

я оставил для себя: уж лучше застрелиться, чем быть съеденным живьём. В моей ситуации так бы, наверное, поступил каждый. Откуда-то у меня взялись силы подняться на ноги, которые тряслись, как от лихорадки, а вокруг стояла жуткая тишина и шуршание падающего снега. Жуткая боль пронзила меня, я рукой ощущал лицо, но там ничего не было, кроме какой-то дыры, и что-то висело, как на нити. Я попытался оторвать, но было больно. Это был мой правый глаз, и я оставил эту затею.

Я закрутился на месте, не зная, в какую сторону мне идти и с какой стороны я пришёл. Прошёл несколько метров, и ноги отказались идти. Наткнувшись на дерево, я опустился под ним. Я понял, что это конец, больше я не поднимусь.

Сколько я так просидел – не помню. Мне показалось, что я онемел, и моё тело растаскивают лесные зверьки. От этих мыслей я очнулся, а вокруг – та же тишина.

Я попытался подняться, но не смог, и ещё крепче прижал к себе ружьё. Вроде бы это было моё единственное спасение. И тогда я вспомнил жену Наташу, её слова о Боге, что Бог есть, и Он любит всех нас, и что мне не нужно было сегодня идти в тайгу. Я горько заплакал.

Собрав последние силы, я встал на колени и со слезами взмолился Богу о помощи, чтобы Он помог мне выбраться из тайги. Тогда я хотел только одного – попрощаться с женой и детьми, которых я очень люблю, и умереть. Я понимал, что я уже не жилец на этом свете.

ЧУДО ОТ ГОСПОДА.

Вдруг я услышал лай собаки где-то вдали и подумал, что это мне почудилось, но залаяли ещё собаки, и я понял, что там деревня, и Бог указывает мне дорогу к дому. Я пытался подняться на ноги, но не мог! И я опять взмолился к Господу: «Боже, помоги дойти, выведи меня, ибо я бессилен!»

В тот момент я почувствовал чьё-то лёгкое прикосновение ко мне, и я поднялся на ноги, начал кружиться на месте, выставив руку, и спрашивал: «Кто здесь? Отзовись, кто ты?» Но ответа не было. Я думал, что это у меня галлюцинации. А собаки то лаяли, то замолкали, и я побрёл на лай, натыкаясь на деревья, ветви, выставив вперёд руку, падая, но кто-то поднимал меня и вёл дальше.

Так я вышел на старую, заброшенную лесную дорогу, я её ощущал на четвереньках и понял, что это дорога. Но в какую сторону идти – я не знал, и в это время опять донёсся лай собак.

Я вышел на другую дорогу, которую обследовал тем же образом, и побрёл на собачий лай. Так я добрёл до речки, которую узнал по шуму воды, нашёл мост, но боялся идти по нему, так как он был без перил и я мог упасть в речку. Но внутри меня что-то подсказало: «Не бойся, возьми и переползи его».

Так я и сделал. Добрёл по тропинке до нашего огорода беспрепятственно, перелез через армейскую колючую проволоку, которой был опутан огород (до этого я и здоровый с трудом перелезал через неё, всегда цеплялся одеждой), и оказался во дворе нашего дома. Заполз на крыльцо, ощущал дверь и понял, что дома никого нет. Наташа на работе, а дети ещё не вернулись из школы.

Я выстрелил в воздух, думая, что кто-нибудь из соседей придёт, но никто не появился. Наверное, потому, что к выстрелам в деревне привыкли, и на это не обратили внимания.

Я побрёл к соседу, зашёл на ошупь в дом, по звуку определил, что они смотрят телевизор и меня не замечают. А когда увидели – начали бегать и кричать испуганно (они потом говорили, что у них был шок). Узнали они меня по патронташу, который висел на ремне. Я только одно попросил у них – чтобы позвали Наташу.

Один побежал за Наташей, другой отвёл меня домой, – я сам показал, где лежит ключ от дома. Я немного помню, как собрался народ, как не пустили ко мне Наташу, чтобы она не видела меня, как отказывались меня везти в больницу, как перегружали с машины на машину, как врачи города Усть-Таёжный говорили, что меня нужно в морг, а не в областной центр Раздольевска (названия по просьбе Жени изменены), что я и десяти минут не проживу...

Сознание я потерял, когда меня везли на вертолёт в Раздольевск. Пришёл в себя я в реанима-

ционном отделении. Что со мной делали там – я не помню, это нужно спросить у Наташи: она не отходила от меня ни на минуту и, стоя на коленях возле меня, всё молила Господа, чтобы Он оставил меня жить. Это я помню.

Так мы с ней пролежали в реанимации целый месяц. Потом меня перевели в стоматологическое отделение. Мне становилось то лучше, то хуже. Начались невыносимые боли, хороших обезболивающих не было, да и сатана тут как тут, нашёлтывал: «Зачем тебе жить? Кому ты нужен такой? Ты ещё себя не видел, какой ты сейчас, а как ты дальше жить будешь? Если, конечно, выживешь».

И я решил покончить с собой, у меня просто уже не было сил. Как – я не буду это описывать, но, к счастью, мне это не удалось. Наташа разгадала мой замысел и предложила покаяться перед Богом и обратиться к Нему, чтобы Он облегчил мою боль. Моя душа этого желала, только я стеснялся в этом признаться.

И опять Господь дал мне возможность снять с души камень, который давил на меня.

Однажды Наташа поехала домой провести детей, а мою койку по её просьбе от окна переставили к двери. Было раннее утро, дверь была открыта, и я услышал, как две санитарки разговаривали между собой, осуждая какую-то медсестру из отделения, что она ходит в церковь и молится Богу: мол, как это нехорошо, Бога нет, и так далее. Когда прилетела Наташа, я ей рассказал это, она пошла и нашла эту сестру (что интересно, она подошла именно к верующей медсестре: как потом Наташа сказала, Господь направил её именно к ней).

Наташа с ней подошла к Сергею Омелянчуку, который пришёл к нам в палату, я обратился к Господу, и моей душе стало легче. Дальнейшую свою судьбу я отдал Господу, на Его милость.

Вскоре я стал поправляться, стал видеть. Наташа научила меня ходить, меня стали навещать дети. Так прошли месяцы. Весной меня отпустили домой.

ПОЕЗДКА В ШВЕЙЦАРИЮ.

Так мы и жили. Проходили годы. Я старался не попадаться людям на глаза – я очень стеснялся своего вида. А Наташа говорила, что я самый красивый, и что для Господа самое главное – человеческая душа, а не внешность. И я успокаивался и соглашался с ней.

На первых порах мы просили врачей помочь мне, отправить меня на операцию, но они только развели руками, и я отказался от всех просьб и положился только на Господа, на Его милость.

Мы молились с Наташей и просили Господа помочь мне, если будет на то Его воля. И Господь услышал нас, ответил на молитвы братьев и сестёр, которые молились за нас, оказывали нам посильную помощь.

В октябре 1996 г. ко мне приехал брат из Германии – Вальдемар Берг, которого я до этого не знал, и увёз меня в Швейцарию к доктору Курту Блаттеру, клиника SGM, г. Лангенталь. Я до последнего момента не верил, что еду в Швейцарию, но Божьи пути – не наши пути.

Швейцария – очень красивая страна. Первое время я не мог привыкнуть к клинике SGM, и это понятно. Это было всё равно что привезти дикара в цивилизованную страну. Я удивлялся всему: чистоте клиники, её палатам и вообще всему. Все вежливые, заботливые, а какой уход за пациентами в таких клиниках! В России так лечатся лишь самые богатые, а здесь – простые граждане Швейцарии, и не только Швейцарии. Также и госпиталь Инзель в Берне, Цюрихе. А какие города! Везде цветы! А озёра! У меня просто нет слов.

Швейцарцы – люди замечательные, я был окружён заботой и вниманием. Меня постоянно навещали и «русские» немцы из Германии, и австрийцы духовно поддерживали, в чём я очень нуждался.

Когда я выписался из больницы в Раздольевске, ко мне пришли коллеги по работе – лесники, и спрашивали, как я смог таким выйти из тайги. Я сказал, что меня вывели, а они говорят: «Кто тебя мог вывести? Когда мы ходили по твоим следам на то место искать медведицу, чтобы убить её, кроме твоих следов до самого дома других не было!» Я им сказал, что Бог меня вывел, на что они молча пожимали плечами и думали, наверное, что меня не совсем вылечили.

ХОТИТЕ – ВЕРЬТЕ, ХОТИТЕ – НЕТ!

После целого ряда операций Женя смог вернуться домой, на Дальний Восток, с новым лицом. Никто теперь не обращает на него внимания.

Несколько раз он был в Швейцарии – для контроля. По воскресеньям они с Наташей бываю в городе, посещают богослужения. Женя Северин благодарен Богу за то, что Он остановил его на пути в погибель и спас его душу... и после нескольких лет, которые он провёл, прячась в тайге, дал ему новое лицо! На трёх обрезках (обрезанный край, кромка книги) своей Библии Женя вывел огромными буквами:

БОГ ЕСТЬ ЛЮБОВЬ.

«Не ждите, пока Бог пошлёт вам какую-нибудь медведицу...»

Рассказывает Ханни Тарсис-Савинных (Берн, Швейцария). (Источник <https://christsanlifetodeyclt.com>)

ОСТАННІЙ ЧАС...

*А час вже близький - чуєм знову.
Не раз, не два, а звичні вже слова...
Й спокійно вирушаємо в дорогу,
Бо скільки часу - ще ніхто не зна...*

*В життєвім морі знову потопаем,
І хвили бурь виводять з сили знов.
І в суету земну спокійно поринаєм,
А де в цей час до Бога в нас любов?*

*Ознак багато зараз в цьому світі
Про те, що час цей вже тепер!
Тож як спокійно можеш, друже, жити?
Хіба ще для гріха ти не помер?*

*Живеш сьогодні, а турбуєшся про завтра
І часто оглядаєшся назад...
А рабство згадувать гріха не варто!
Бо вільний ти, і Бога тепер раб.*

*Куди спішиш, що хочеш ти зробити?
Які у серці мрії і думки?
І як живеш, кому хочеш служити?
Любов до Бога - правда чи чутки?*

*Поглянь у серце і скажи, що бачиш?
Ти поміркуй про Господа любов!
Усе Він бачить, і коли ти плачеш,
В найважчий час,
Він завжди поруч знов!*

*Борись, й коли немає сили,
Коли спіткнувся - треба встати знов!
Розчарування... біль і втома...
Та йди вперед, приймаючи Любов!*

*Бог досконалий, іншого немає!
Ти не шукай, ніколи не знайдеш!
Бо краще Господа тебе ніхто не знає,
Чому Ісуса в серце не приймеш?*

*Не будь байдужим, слухай серце своє,
Впусти Ісуса в нього царювать!
Зміни життя й наповнишся спокоєм,
І з Богом будеш міцно ти стоять!*

*Поглянь навколо, зупинись й побчиш:
Все навкруги - дочасне і земне!
Для когось, може, нічого не значить,
Проте, найбільше любить Бог тебе!*

*Сьогодні, зараз просто й щиро
Скажи Ісусу кілька слів...
Що хочеш ти прощення й миру,
Що хочеш йти в небесний Дім!*

*Чекає Він, ще довго й безупинно,
Та не спізнись до приходу Його!
Прийди тепер - і будеш неодмінно
Прощення мати Господа Свого!*

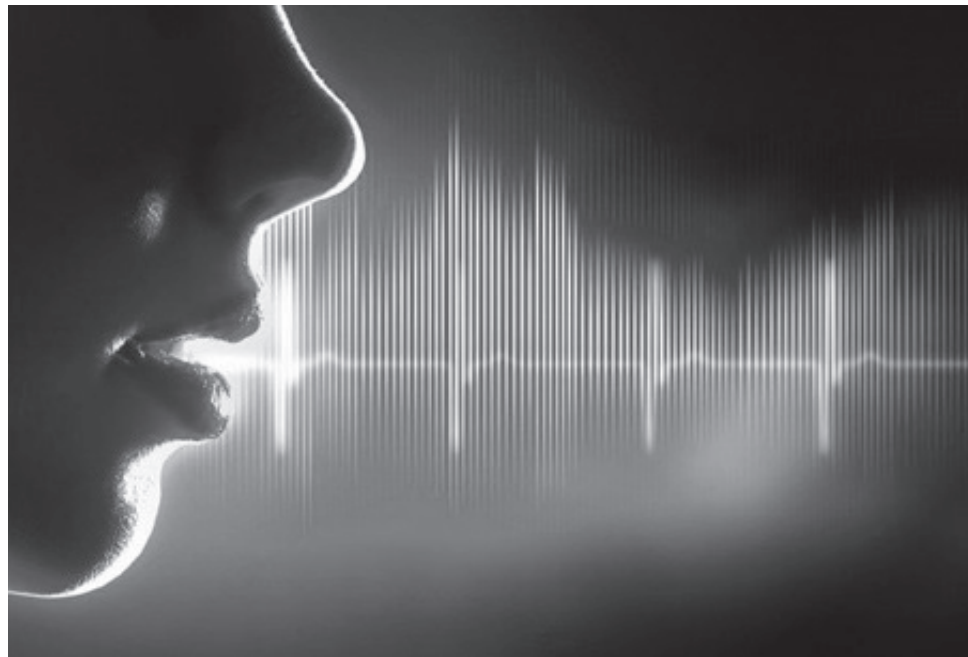
Галія Кучурівська

ЩО В СЕРЦІ ТВОЄМУ?

Біблія наголошує: «Як можете ви говорити добрі речі, самі лишаючись злими? Бо з уст людських злітає те, чим переповнене серце. Добра людина винесе добро зі скарбниць свого серця, а людина зла винесе зло з глибин свого серця. Але кажу Я вам, що в Судний День люди муситимуть відповісти за кожне необачно сказане слово. За словами своїми будете виправдані й за словами своїми будете засуджені» (Мат. 12:34–37). «Життя наповнюється плодами уст, людина насичується тим, що злітає з уст її. Смерть і життя – під владою язика, той, хто любить його, пожне плоди» (Прит. 18:20–21). Кожне наше слово та рішення тісно переплітаються між собою та викликають незворотну череду подій в нашому житті. В народі існує така приказка: «слово – не горобець, вилетить – не впіймаєш». Кожне слово, що виходить з наших вуст, має силу будувати чи руйнувати, збагачувати чи робити убогими, зцілювати чи робити хворими. Слово – це початок всякої дії, бо думку ще можна змінити, а слово – ні. Коли наш Господь творив Всесвіт, Він проголошував слово, і тоді починалася дія, рух, життя. Багато гарних, добрих думок може жити в нашому серці, але якщо вони вчасно не вимовлені і не впровадженні нами у життя, то вони залишаються мріями та бажаннями. Як ще говорять в народі – «дурень думкою радіє, нею він і багатіє». Погані думки теж можна замінити на добрі, поки вони ще не вимовлені та не заподіяли іншим та самій людині жодної шкоди.

Є в Біблії один чудовий приклад про наслідки слова та думок: «Чоловік на ймення Ананія разом зі своєю дружиною продав свою власну ділянку, але апостолам віддав не все. Разом з жінкою Сапфірою вони приховали частину грошей. Петро сказав йому: «Ананіє,

чому ти дозволив сатані керувати твоїм серцем? Адже ти збрехав Духові Святому і присвоїв частину грошей від продажу землі. Чи вона не належала тобі, коли ти продавав її? А коли вже продав, то чи не від тебе залежало, як розпорядитися грошми? Навіщо ти надумав таке? Адже ти збрехав Богові, а не людям». Почувши ці слова, Ананія упав на землю й помер. Тоді великий страх охопив усіх, хто почув про

це. Кілька юнаків прийшли і, загорнувши тіло в саван, винесли і поховали його. Приблизно через три години прийшла Ананієва дружина, яка нічого не знала про те, що сталося. Петро запитав її: «Скажи мені, чи ви продали землю саме за таку суму?» Вона відповідає: «Так, оце все». Тоді Петро й каже: «Навіщо ви двоє погодилися випробувати Дух Господній? Поглянь! Ти, хто поховали твого чоловіка, вже стоїть біля дверей. Вони понесуть також і тебе». Тієї ж миті вона впала й померла. Юнаки ввійшли і знайшли її вже мертвою. Тож вони винесли тіло й

поховали поруч із її чоловіком» (Дії 5:1–10).

В перші часи існування церкви багато віруючих заможних людей продавали зайве майно та роздавали бідним людям в церкві. Чи то через славу людську, чи то через гроші, Ананія разом зі своєю дружиною Сапфірою вирішили теж не пасти задніх, а прийняти участь у церковній благодійності. Майно продали,

самих себе засудили до страти та втратили геть усе.

Це яскравий приклад того, що наші думки потрібно привести у повний порядок через слухняність Господу та Його Слову, інакше якщо неправильна думка дозріє в нашій голові, то ми можемо наразитися на небезпеку. Бог не засуджує нас за думки, навіть не називає їх гріхом, тому що думка – то лише думка, дії немає. Біблія пише, що «бажання породжують гріх», усілякі неправедні помисли є корінням гріха, тому вони не менш небезпечні для нас, ніж слова та дії. Одна з десяти заповідей Божих привертає нашу увагу саме до наших бажань: «не пожадай нічого того, що є власністю ближнього твого» (Вихід 20:17). В жодних світських законах немає статті за неправедні бажання чи думки. Якби ми навчилися читати думки, то скільки злочинів було б попереджено чи розкрито. Не можна недооцінювати свої думки та бажання, особливо якщо вони ідуть всупереч Божому Слову. Наш розум – це поле битви, на якому здобувається перемога над собою або зазнається поразка. Саме в потаємних місцях нашого серця, у боротьбі між добром та злом, вирішується наша доля: ким ми станемо на нашому життєвому шляху, чого досягнемо та що матимемо. Тож контролюймо свої бажання, та нехай «мир, який йде від Бога, що вище людського розуміння, буде стерегти серця ваші та думки в Христі Ісусі» (Фил. 4:7).

Скобелев Костянтин

**ОТАК ВАШЕ СВІТЛО НЕХАЙ
СВІТИТЬ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ,
ЩОБ ВОНИ БАЧИЛИ ВАШІ
ДОБРІ ДІЛА.
ТА ПРОСЛАВЛЯЛИ ОТЦЯ
ВАШОГО. ЩО НА НЕБІ.
ВІД МАТВІЯ 5–16**

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: **Олена Ронжина,**
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: **26205880550147**
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220701
Наклад: 2000 примірників.

